

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই বেহদৰ নাটকক সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা তেতিয়া অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিবা, এই নাটকত যিসকল ভাল পুৰুষাৰ্থী আৰু অনন্য হয়, তেওঁলোকৰ পূজাও অধিক হয়"

- প্ৰশ্ন: কোনটো স্মৃতিয়ে জগতৰ সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে, হৰ্ষিত হৈ থকাৰ যুক্তি কি?
- উত্তৰ: সদায় এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে যে এতিয়া আমি ভৱিষ্যত নতুন সৃষ্টিলৈ গৈ আছোঁ। ভৱিষ্যতৰ আনন্দত থাকা তেতিয়া দুখ পাহৰি যাবা। এই বাধা-বিঘিনিৰ জগতত বিঘিনিতো আহিবই কিন্তু এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে যে এইখন জগতত আমি বাকী কেইটিমান দিনহে আছোঁ তেতিয়া হৰ্ষিত হৈ থাকিবা।
- গীত: জাগ চজনিয়া জাগ... (জাগা প্ৰিয়তমাসকল জাগা...)

ওঁম শান্তি। এই গীতটি বৰ ভাল। গীত শুনাৰ লগে লগে ওপৰৰ পৰা ৪৪ জন্মৰ ৰহস্য বুদ্ধিলৈ আহি যায়। এয়াও সন্তানসকল বুজাইছো – তোমালোক যেতিয়া ওপৰৰ পৰা আহা তেতিয়া সূক্ষ্মবতন হৈ নাহা। এতিয়া সূক্ষ্মবতন হৈ যাব লাগে। সূক্ষ্মবতন বাবাই এতিয়াহে দেখুৱায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এই জ্ঞানৰ কথাও নাথাকে। কোনো চিত্ৰ আদিও নাথাকে। ভক্তি মাৰ্গততো অনেক চিত্ৰ আছে। দেৱী আদিৰ পূজাও বহুত হয়। দুৰ্গা, কালী, সৰস্বতী এগৰাকীয়েই হয় কিন্তু নাম কিমান ৰাখি দিছে। যিসকলে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব, অনন্য হ'ব তেওঁলোকৰ পূজাও বেছি হ'ব। তোমালোকে জানা – আমিযে পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ বাবাৰ আৰু নিজৰ পূজা কৰোঁ। এৰোঁ (ব্ৰহ্মা বাবাইও) নাৰায়ণৰ পূজা কৰিছিল নহয় জানো। এয়া ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) খেল হয়। যেনেকৈ নাটক চালে আনন্দিত নহয় জানো, তেনেকৈ এয়াও বেহদৰ নাটক, ইয়াক কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া গোটেই ড্ৰামা (নাটক)ৰ ৰহস্য আছে। এইখন সৃষ্টিত কিমান অপাৰ দুখ। তোমালোকে জানা এতিয়া অলপ সময় বাকী আছে, আমি নতুন সৃষ্টিলৈ গৈ আছোঁ। ভৱিষ্যতৰ আনন্দ থাকে সেয়েহে সেই আনন্দই এই দুখক উৰাই দিয়ে। সন্তানসকলে লিখে – বাবা বহুত বিঘিনি আহে, লোকচান হৈ যায়। পিতাই কয় – যিয়েই বিঘিনি নাহক, আজি লাখপতি, কাইলৈ দেউলীয়া হৈ যায়। তোমালোকতো ভৱিষ্যতৰ আনন্দত থাকিব লাগে। এইখন হৈছেই ৰাৱণৰ ৰাজ্য আসুৰি সৃষ্টি। চলোঁতে-ফুৰোঁতে কিবা নহয় কিবা বিঘিনি আহিব। এইখন সৃষ্টিত বাকী কেইটিমান দিন আছে, তাৰ পাচত আমি অপাৰ সুখলৈ যাম। বাবাই কয় নহয় – কালি ক'লা (কুংচিত), গাঁৱৰ ল'ৰা আছিল, এতিয়া পিতাই আমাক জ্ঞান দি বগা (সুন্দৰ) কৰি আছে। তোমালোকে জানা – পিতা বীজৰূপ হয়, সত্য, চৈতন্য হয়। তেওঁক চুপ্ৰিম ছ'ল (পৰম আত্মা) বুলি কোৱা হয়। তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চত থাকে, পুনৰ্জন্মত নাহে। আমি সকলোৱে জন্ম-মৰণত আহোঁ, তেওঁ ৰিজাৰ্ডড (সংৰক্ষিত, জন্ম-মৰণ ৰহিত) হৈ থাকে। তেওঁতো অন্তত আহি সকলোৰে সংগতি কৰিব লাগে। তোমালোকে ভক্তিমাৰ্গত জন্ম-জন্মান্তৰ গায়ন কৰি আহিছা – বাবা আপুনি আহিলে আমি আপোনাৰে হ'ম। মোৰতো এজন বাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। আমি বাবাৰ লগতহে যাম। এইখন হ'ল দুখৰ সৃষ্টি। ভাৰত কিমান দুখীয়া। পিতাই কয় – মই ভাৰতকে ধনৱান কৰি তুলিছিলোঁ, আকৌ ৰাৱণে নৰক কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰততো বহুতেই থাকে। সকলোৱেতো ইয়াত বহি যাব নালাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা, লাগিলে ৰঙীন পোচাক পিন্ধা, কোনেনো কয় যে বগা পোচাক পিন্ধা। বাবাই কেতিয়াও কাকো কোৱা নাই। তোমালোকৰ ভাল নালাগে সেইবাবে বগা পোচাক পিন্ধিছা। ইয়াত তোমালোকে যদিও বগা পোচাক পিন্ধি থাকা, কিন্তু ৰঙীন কাপোৰ পিন্ধোতাসকলে, সেই ডেচেৰে (সাজ পৰিধান কৰি)ও বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰে। মাতাসকলে নিজৰ পতিকো বুজায় – ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) পবিত্ৰ হ'ব লাগে। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয় – সেইবাবেতো তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায়। পবিত্ৰ হোৱাতো ভাল কথা নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে জানা – সৃষ্টিৰ অন্তিম সময়। বেছি পইচা কি কৰিব। আজিকালি কিমান ডকাইতি হৈ থাকে, ঘোচ খোৱা লোক কিমান আছে। এয়া এই সময়ৰে গায়ন – কাৰোবাৰ ধূলিৰ লগত মিলি যাব, কাৰোবাৰ চুৰি হ'ব... যিসকলে প্ৰভুৰ নামত খৰচ কৰে তেওঁলোকৰ সফল হ'ব... প্ৰভুতো এতিয়া সন্মুখত আছে। বুদ্ধিমান সন্তানসকলে নিজৰ সকলো প্ৰভুৰ নামত সফল কৰি লয়।

মনুষ্যৰ ক্ষেত্ৰততো পতিতে পতিতকে দান কৰে। ইয়াততো পুণ্য আত্মাসকলৰ দান ল'ব লাগে। একমাত্ৰ ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে আৰু কাৰো লগত কানেকচন (সম্পৰ্ক) নাই। তোমালোক হৈছা পুণ্য আত্মা। তোমালোকে পুণ্যৰে কাম কৰা। এয়া ঘৰ সজোৱা, তাতো তোমালোকেই থাকা। পাপৰ কোনো কথা নাই। যি কিছু পইচা আছে – ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাৰ বাবে খৰচ কৰি থাকে। নিজৰ পেটতো কাপোৰ বান্ধি (অনাহাৰে থাকি) কয় – বাবা, মোৰ এটা ইটা ইয়াত লগাই দিয়া তেতিয়া

তাত মই মহল পাই যাম। কিমান বুদ্ধিমান সন্তান। পাথৰৰ সলনি সোণ পোৱা। সময় অলপহে বাকী আছে। তোমালোকে কিমান সেৱা কৰা। প্ৰদৰ্শনী, মেলা বাঢ়ি গৈ থাকে। কেৱল কন্যাসকল তীক্ষ্ণ হৈ যাওক। বেহদৰ পিতাৰ হৈ নাযায়, মোহে এৰি নিদিয়ো। পিতাই কয় – মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াইছিলোঁ, এতিয়া আকৌ তোমালোকক স্বৰ্গৰ কাৰণে তৈয়াৰ কৰি আছোঁ। যদি শ্ৰীমতত চলা উচ্চ পদ পাবা। এই কথাবোৰ আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। গোটেই সৃষ্টি চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে – মূলবতন, সূক্ষ্মবতন আৰু স্থূলবতন। পিতাই কয় – সন্তানসকল, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা, আনকো বুজাই থাকা। এইটো ধান্দা চোৱা কেনেকুৱা! নিজেই ধনৱান, স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব লাগে, আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। বুদ্ধিত এইটোৱে থকা উচিত – কাৰোবাক কেনেকৈ ৰাস্তা দেখুৱাওঁ? ড্ৰামা অনুসৰি যি অতীত হৈ গ'ল সেয়া ড্ৰামা। প্ৰতি ছেকেণ্ডত যি হয়, সেয়া আমি সাক্ষী হৈ চাওঁ। সন্তানসকলক পিতাই দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰো কৰায়। আগলৈ গৈ তোমালোকে বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। মনুষ্যই দুখত ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰি থাকিব, তোমালোকে আনন্দত তালি বজাই থাকিবা। আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ তেন্তে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰয়োজন। তাৰ বাবে এই বিনাশ সমাগত। এয়াতো ভাল কথা নহয় জানো। মনুষ্যই বিচাৰে – পৰস্পৰ মাজত যুদ্ধ নকৰক, শান্তি হৈ যাওক। বচ। কিন্তু এয়াতো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। দুটা বান্দেৰে পৰস্পৰ মাজত যুঁজ কৰে, মাখন মাজতে তৃতীয়জনে পাই গ'ল। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় – মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা। সাধাৰণভাৱে থাকিব লাগে, খোৱা-বোৱাও সাধাৰণ হ'ব লাগে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা আদৰ-সাদৰো কৰা হয়। তোমালোকে কোৱা – যিটো ভঁৰালৰ পৰা খালোঁ বাবা এই সকলো আপোনাৰ। পিতাই কয় – ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) হৈ চম্ভালা। বাবা সকলো আপুনিৰে দিয়া। ভক্তি মার্গত কেৱল ক'ব লাগে বাবে কৈছিল। এতিয়া মই তোমালোকক কওঁ – ট্ৰাষ্টী হোৱা। এতিয়া মই সন্মুখত আছোঁ। ময়ো ট্ৰাষ্টী হৈ পুনৰ তোমালোকক ট্ৰাষ্টী কৰাওঁ। যি কৰা সুধিলৈ কৰিবা। বাবাই প্ৰতিটো কথাতে ৰায় দি থাকিব। বাবা ঘৰ সাজোনে, এইটো কৰোনে, বাবাই ক'ব – কৰিব খুজিছা কৰা। বাকী পাপ আত্মাক দিব নালাগে। কন্যা যদি জ্ঞানত নচলে, বিয়া হ'ব বিচাৰে তেতিয়া কি কৰিব পাৰা! পিতাইতো বুজায় – তোমালোক কিয় অপবিত্ৰ হোৱা, কিন্তু কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে তেতিয়া পতিত হৈ যায়। অনেক প্ৰকাৰৰ কেচো হৈ (ঘটনাও ঘট) থাকে। পবিত্ৰ হৈ থাকোতেও মায়াৰ থাপৰ লাগি যায়, নষ্ট হৈ যায়। মায়া অতি শক্তিশালী। তেওঁলোকো কাম বিকাৰৰ বশীভূত হৈ যায়, পাচত কোৱা হয় ড্ৰামাৰ নিয়তী (ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া আছিল)। এই মুহূৰ্তলৈ যি হ'ল কল্পৰ আগতেও হৈছিল। নাথিং নিউ (একো নতুন নহয়)। ভাল কাম কৰিলে বাধা দিয়ে, নতুন কথা নহয়। আমিহে তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক নিশ্চয় স্বৰ্গ কৰি তুলিব লাগে। সকলো পিতাৰ ওচৰত স্বাহা কৰিম। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – আমি শ্ৰীমতত এই ভাৰতৰ আত্মিক সেৱা কৰি আছোঁ। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি নিজৰ ৰাজ্য পুনৰাই স্থাপন কৰি আছোঁ। পিতাই কয় – এই আত্মিক হস্পিতাল কাম ইউনিভাৰ্চিটি (চিকিৎসালয় তথা বিশ্ব বিদ্যালয়) তিনি খোজ জমিত খুলি দিয়া, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য এভাৰহেল্ডী ৰেল্ডী (সৰ্বদা নিৰোগী সম্পত্তিৱান) হ'ব। 3 (তিনি) খোজ জমিও কোনেও নিদিয়ো। তেওঁলোকে কয় – বী. কে. যাদু কৰি দিব, ভাই-ভনী কৰি দিব। তোমালোকৰ বাবে নাটকত বৰ ভাল যুক্তি দিয়া আছে। ভাই-ভনীয়ে কুদৃষ্টি ৰাখিব নোৱাৰে। আজিকালিতো জগতত ইমান মলীনতা আছে, কথাই নুসুধিবা। গতিকে যেনেকৈ পিতাৰ দয়া ওপজে, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰো দয়া ওপজিব লাগে। যেনেকৈ পিতাই নৰকক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি আছে, তেনেকৈ তোমালোক দয়াশীল সন্তানসকলেও পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগে। পইচা আছে যদি হস্পিতাল কাম ইউনিভাৰ্চিটি খুলি যোৱা। ইয়াৰ বাবে বেছি খৰচৰতো কোনো কথা নাই। কেৱল চিত্ৰ ৰাখি দিয়া। যিসকলে কল্পৰ আগতে জ্ঞান লৈছিল, তেওঁলোকৰ তলা খুলি যাব। তেওঁলোক আহি থাকিব। কিমান সন্তান দূৰ-দূৰণিৰ পৰা পঢ়িবলৈ আহে। বাবাই এনেকুৱাও দেখা পাইছে – ৰাতি এখন গাঁৱৰ পৰা আহে, ৰাতিপুৱা চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ)লৈ আহি আঁচল ভৰাই যায়। আঁচল এনেকুৱাও হ'ব নালাগে যে বৈ গৈ থাকিব। তেওঁলোকে আকৌ কি পদ পাব! তোমালোক সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। বেহদৰ পিতাই আমাক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ পঢ়ায়। কিমান সহজ জ্ঞান। পিতাই বুজায় – যিসকল একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ তেওঁলোকক পাৰসবুদ্ধিৰ কৰি তুলিব লাগে। বাবাতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। এয়া গুপ্ত নহয় জানো। মস্মা-বাবা এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ তেন্তে আমি কম পদ ল'ম নেকি! আমিও সেৱা কৰিম। গতিকে এইটো নিচা থকা উচিত। আমি যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছোঁ। এতিয়া আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। তাত আকৌ এই জ্ঞান নাথাকিব। এই জ্ঞান এতিয়াৰ বাবে। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) বুদ্ধিমান হৈ নিজৰ সকলো প্ৰভুৰ নামত সফল কৰিব লাগে। পতিতক দান কৰিব নালাগে। ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে আন কাৰো সৈতে কানেক্‌চন (সম্পৰ্ক) ৰাখিব নালাগে।

(2) বুদ্ধি ৰূপী আঁচলত এনেকুৱা কোনো ছিদ্ৰ থাকিব নালাগে যাৰ বাবে জ্ঞান বৈ গৈ থাকিব। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ পঢ়াই আছে, এইটো গুপ্ত আনন্দত থাকিব লাগে। পিতাৰ সমান দয়াশীল হ'ব লাগে।

বৰদান: সকলোকে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সহযোগ দি শক্তিশালী কৰি তোলাঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সকলোকে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সহযোগ দি শক্তিশালী কৰি তোলাঁতা। এতিয়া সময় কম আৰু ৰচনা অতি বেছিকৈ আহিবলগীয়া আছে। কেৱল ইমান সংখ্যকতে আনন্দিত হৈ নাযাবা যে বহুত আহি গৈছে। এতিয়াতো সংখ্যা বহুত বাঢ়িব সেইবাবে তোমালোকে যি পালনা লৈছা তাৰ ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান) দিয়া। আহিবলগীয়া নিৰ্বল আত্মাসকলৰ সহযোগী হৈ তেওঁলোকক সমৰ্থ, অচল অটল কৰি তোলা তেতিয়া সঁচা সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: আত্মাক যেতিয়া, য'ত আৰু যেনেকৈ বিচৰা স্থিত কৰি লোৱা – এয়াই হৈছে আত্মিক ড্ৰিল (ব্যায়াম)।

!! ওম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰীজীৰ অমূল্য মহাবাক্য

1) “পৰমাত্মাই গুৰু টিচাৰ (শিক্ষক), পিতাৰ ৰূপত ভিন্ন ভিন্ন সম্বন্ধৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে”

চোৱা, পৰমাত্মাই তিনিটা ৰূপ ধাৰণ কৰি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তেওঁ আমাৰ পিতাও হয়, টিচাৰো হয় আৰু গুৰুও হয়। এতিয়া পিতাৰ লগত পিতাৰ সম্বন্ধ, টিচাৰৰ লগত টিচাৰৰ সম্বন্ধ, গুৰুৰ লগত গুৰুৰ সম্বন্ধ। যদি পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ বিচ্ছেদ কৰি আঁতৰি যোৱা তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাবা? যেতিয়া পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ টিচাৰৰ দ্বাৰা চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণ পত্ৰ) ল'বা তেতিয়া টিচাৰৰ সান্নিধ্য পাবা। যদি পিতাৰ বিশ্বস্ত আৰু আশ্ৰয়কাৰী সন্তান হৈ ডিৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) অনুসৰি নচলা তেন্তে ভৱিষ্যত প্ৰালম্ব জমা নহ'ব। তেতিয়া পূৰ্ণ সংগতিও প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিবা আৰু পিতাৰ পৰা পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰো ল'ব নোৱাৰিবা। পৰমাত্মাৰ প্ৰতিজ্ঞা হৈছে – যদি তোমালোকে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা তেতিয়া তোমালোকক 100 গুণ মুনাফা দি দিম। কেৱল কোৱাতে সীমিত হ'লে নহ'ব, তেওঁৰ সৈতে গভীৰ সম্বন্ধৰো প্ৰয়োজন। অৰ্জুনকো হুকুম দিয়া হৈছিল যে সকলোকে মাৰা, নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা। পৰমাত্মাতো সমৰ্থ হয়, সৰ্বশক্তিমান হয়, তেওঁ নিজৰ প্ৰতিশ্ৰুতি নিশ্চয় পালন কৰিব, কিন্তু সন্তানসকলেও যেতিয়া পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ বজাই ৰাখিব, যেতিয়া সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই এজন পৰমাত্মাৰ সৈতে যুক্ত কৰিব তেতিয়াহে তেওঁৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিব।

2) “সকলো মনুষ্য আত্মাই পুনৰ্জন্মত আছে”

চোৱা, যিসকলে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে তেওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈ নিজৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিপালন কৰিবলৈ আহে। তেওঁলোক নিজেও মুক্ত নহয় আৰু আনকো মুক্ত নকৰে, যদি এনেকৈ মুক্ত হৈ যায় তেতিয়া সৃষ্টিত মুক্ত নোহোৱাসকলহে থাকিবগৈ। কিন্তু এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে যে পাপাত্মা থাকি যাব আৰু পুণ্যাত্মা গুচি যাব। যেনেকৈ সন্ধ্যাসীসকল আছে তেওঁলোক নিৰ্বিকাৰী হয়, যদি তেওঁলোক মুক্ত হৈ যায় তেতিয়া পাপাত্মা থাকি যাব, তেতিয়াতো সন্ধ্যাসীসকলৰো বুদ্ধি হোৱা দেখা নাযাব আৰু সৃষ্টিও এনেকৈ চলিব নোৱাৰিব। পুণ্য আত্মাসকলে নিৰ্বিকাৰী বলৰ আধাৰত সৃষ্টিক থমাই ৰাখে, সেয়েহে সৃষ্টি চলি থাকে। নহ'লেতো কামাগ্ৰিৰে সৃষ্টি স্থলি যাব। গতিকে এইটো বিধি নাই যে মাজতে কোনোবা আত্মা মুক্তি পদত গুছি যাব। যেনেকৈ বৃক্ষৰ এটা পাতো বীজত সমাহিত হৈ যাব নোৱাৰে, বৃক্ষ অংকুৰিত হৈ জৰাজীৰ্ণ হোৱা উচিত তাৰ পাচত নতুন বৃক্ষ ইমার্জ (অংকুৰিত) হ'ব সেইবাবে যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে তেওঁলোকে আকৌ নিশ্চয় প্ৰতিপালন কৰে কিন্তু আমি যাৰ আশ্ৰয় লৈছোঁ, তেওঁ যেতিয়া অনেক অধৰ্মৰ বিনাশ কৰিব তেতিয়া এটা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'ব। এই স্থাপনা, বিনাশ আৰু প্ৰতিপালন – তিনিওটা কাম কৰে আৰু ধৰ্মপিতাসকলে কেৱল স্থাপনাৰ কাৰ্য কৰে, বিনাশৰ কাৰ্য নকৰে। বিনাশৰ কাম কৰোৱা, সেয়াতো পৰমাত্মাৰ হাতত আছে সেইবাবে তেওঁক ত্ৰিমূৰ্তি বুলি কোৱা হয়। অম্ছা। ওম্ শান্তি।